

Vzdal-li se firmant obchodu, musí opověditi výmaz i kdyby chtěl ještě dobývatí nedoplatky svých pohledávek.

Následkem oznámení c. k. okres. hejtmanství, že firmě R. B. ve S. předepsaná daň výdělková byla v III. čtvrtletí 1907 vymazána, vyzvána tato firma ku opovědi výmazu své firmy a byla její žádost za povolení 6měsíční lhůty ku této opovědi usnesením c. k. krajského soudu v Ch. ze dne 30./1. 8 ⁸⁹ jedn. III. 218 zamítnuta.

D ů v o d y:

Dle spisů c. k. okr. hejtmanství ve V. M., dopisem ze dne 24./1. 8 č. 2390 k nahlédnutí zaslaných, podal p. R. B. témuž oznámení, že přestal dnem 1. čce. 1907 provozovati tovární výrobu obuvi, že však, aby své pohledávky mohl vybrati před 31. prosincem 1908, z obchodního rejstříku firmu vymazati dáti nemůže. C. k. berní úřad ve S. podal témuž c. k. okres. hejtmanství přípisem ze dne 27. září 1907 č. 1706 v příčině této oznámení, že veškeré zásoby továrny, jakož i stroje jsou prodány. Dle oznámení c. k. okres. hejtmanství ve V. M. ze dne 2./11. 7 č. 5545 byla firmě R. B. v S. předepsaná daň výdělková v III. čtvrtletí 1907 vymazána a zanikla tudíž tato firma ve III. čtvrtletí 1907.

Jelikož dle čl. 25. a 26. obch. z., pak §§. 10. a 11. uv. z. k obch. z. nastala majiteli této bývalé firmy povinnost, aby podal dle předpisu §. 19. obch. z. opověď ku výmazu této zaniklé firmy z obch. rejstříku, není tvrzení, že ku dorovnání všech poměrů právních z této výroby plynoucích bude mu zapotřebí času nejméně jednoho roku a že do té doby firmu dále povede resp. že firmu vymazati dáti nemůže, aby mohl své pohledávky vybrati, způsobilé odůvodniti, aby majiteli této zaniklé firmy povolena byla lhůta 6 měsíců, do 31. května 1908 jdoucí, neboť dle čl. 15. obch. z. jest firma kupce jednotlivce aneb obch. společnosti jméno, pod nímž obchod jest provozován, pak-li ale majitel firmy ohlásil, že dnem 1. července 1907 výrobu přestal provozovati a výdělková daň z výroby té vyměřená také skutečně ve 3. čtvrtletí 1907 byla vymazána, není majitel firmy více oprávněn pod touto firmou ještě dále své obchodní záležitosti skoncovati, zejména též pohledávky vymáhati, firma jeho musí pokládána býti ve smyslu čl. 25. obch. z. za zaniklou a musí se vymazati.

Nelze tudíž žádosti za lhůtu do 31./5. 8 ku výmazu firmy vyhověti.

C. k. vrch. z. soud v král. Českém usnesením ze dne 21./3. 8 č. R ^{IV. 69/8} 1 rekursu do tohoto usnesení podanému nevyhověti z následujících

d ů v o d ů:

Jak již sborový soud I. stolice uvádí, jest firma jméno, pod kterým kupec obchody provozuje a znamená. Z toho plyne, že má právo

kupec na užívání firmy pouze potud, pokud obchody provozuje.

Jakmile, jako v přítomném případě, firmant na úřadě prohlásil, že obchody provozovati nechce, pozbývá důsledkem toho práva užívati firmy, byť i se objevilo, že své nedoplatky vymáhati chce. Poněvadž také toto vymáhání nedoplatek jeví se dle čl. 273. obch. z. býti obchodem a zákon při firmách kupců jednotlivců firmu likvidační nezná, bylo věci firmantovou, před skončením vymození svých nedoplatek neprohlašovati, že obchody více provozovati nemíní, učinil-li jinak, nese z toho důsledky sám; pročez jest příkaz jemu I. soudem daný, aby tento výmaz opověděl, odůvodněný.

Nejvyšší soud usnesením ze dne 22. dubna 1908, čj. R II. 325/8, nevyhověl revisnímu rekursu, do hořejšího usnesení podanému, poněvadž tu není podmínek §. 16. cí. pat. z 9./8. 1854 č. 208. ř. z.

Jos. Worel,
sekr. vrchn. z. soudu.

K otázce poměru zákona o ručení železnic k zákonu o úrazovém pojišťování. (Rozsudek nejv. soudu z 2. července 1908, č. Rv III. 199/8).
1

Na základě originálních rozsudků a úvah dvor. rady Františka Lošana, podává dr. J. Pospíšil, koncipista c. k. st. drah v Praze.

V nedávné době rozhodnut byl ve 3 instancích vysoce zajímavý spor, jehož skutkovou povahu a rozsudečné důvody pro jejich zvláštnost a poučnost zde uvedeme.

Dne 29. září 1904 sjel s kolejí na trati společnosti státní dráhy před stanicí Krasíkovem osobní vlak, v němž mimo jiné nacházel se a poraněn byl vrchní revident c. k. st. drah H. M., konající služební cestu do Poličky.

Poněvač zranění to bylo velikých následků, oznámila správa c. k. st. drah úraz pana M. u odborové úrazové pojišťovny ve Vídni, jež také přiznala p. H. M. 90% rentu za podmínek a modalit zcela normálních.

Okolnost, že zraněný nenacházel se v době úrazu na liniích své službodárkyně, přiměla jej k žalobě na základě zákona o ručení železnic z 5./3. 1869 č. 27. ř. z., jejíž osud byl tento:

Žalobce tvrdil, že §§. 46. a 47. úr. zákona zachoval v platnosti zákon o ručení, byl-li někdo zraněn jednáním osoby jiné.

Touto jinou osobou jest pro žalobce společnost st. dráhy, ježto pro něho jest podnikatelem jen ona dráha, v jejíchž službách se na základě výslovné písemné služební smlouvy nachází.

Žalovaná společnost hlavně namítala, že zákon o ručení z 5./3. 1869, č. 27 ř. z. nepřichází tu hlavně z toho důvodu k úvaze, poněvadž žalobce, jemuž jako úředníku c. k. st. drah dle tzv. zákona rozšiřovacího z 20./7. 1894, č. 168 ř. z., o nuceném pojišťování